

рование на благодатната земя и се радва въ себе си, както може да се радва само оня, който е израсълъ въ пазитѣ на широка Добруджа и отъ невръстни години е закърмена душата му съ надеждитѣ и добивкитѣ на земята, която иска оранъ и семе, за да даде: хлѣбъ, вино и елей.

Дълго слуша, шеметно се вгледва и дълбоко мисли по онова, що чуваше, виждаше и изпитваше.

И когато слънцето се скри задъ скласилитѣ ниви и дълги сѣнки плъзнаха по цвѣтистата полянка — той стана, качи се на коня и потегли къмъ къщи.

Царскиятъ друмъ, сякашъ по-бѣлъ, се изтѣгаше между тъмнѣещитѣ ниви; а тамъ вече на северъ се мѣрна бѣлиятъ конникъ на коня; изви отъ царския друмъ и пое въ коларския пѣтъ сякашъ на среща.

Петъръ Габара коня си възпрѣ и къмъ пѣтника погледъ устреми. Той разбра, че на двамата пѣтя се събира и поиска му се съ него дума да срещне.

Както на влюбенъ се иска съ всѣки срещнатъ дума за любимата да каже; както дете, кога даръ му донесатъ, бърза всѣкому да се похвали; както птичка, при пукване на утрена зора, нестѣрпѣва пѣсень да запѣе — тъй и на Петра Габара, следъ онова, което видѣ и изпита срѣдъ своитѣ ниви скласили — искаше съ всѣкиго дума да срещне; да каже, що гърди му топли и радва.

Това щѣние не е прищѣвка на волнодумца; не е суетность на славогонца; не е слабость на махаленчанинъ. Потрѣба е то на оня, що свещенодействува, кога благославя да има кому главата съ богословъ да осѣни. Въ сѣнката на петдесетѣхъ години синътъ на земята само свещенодействува и къмъ по-младитѣ отъ себе готовъ е благословия да дава и човѣщината въ човѣка да буди.

Петъръ Габара тжжеше, че малцина сж онѣзи, които гледатъ на земята като на майка; а мнозина я считатъ робиня. Не веднажъ бѣ чулъ отъ младитѣ, че зе-